

Que no ens cardin l'alegria!

Serrat i Sabina durant el concert a Sant Feliu de Guíxols Foto: LLU SERRAT.

Apoteòsic concert el que van oferir dimarts Joaquín Sabina i Joan Manuel Serrat en el marc del festival Portaferrada de Sant Feliu de Guíxols. Uns 160 minuts sense aturador d'un repertori que els dos mestres de la música sabien que triomfaria entre els milers de fans que es van aplegar a la zona esportiva de Vilartagues, comercialment anomenada Guíxols Arena. “En els temps que corren, és un miracle que estiguen aquí”, reflexionava en veu alta el cantant andalús. Potser per això, conscients que cada cop és més difícil que els ciutadans puguin pagar el bon grapat de bitllets que costa una entrada, Sabina i Serrat es van deixar la pell sobre l'escenari.

L'espectacle de presentació del seu nou disc, La orquesta del

Titanic, va començar amb Ocupen su localidad/Hoy puede ser un gran día amb un muntatge escènic enlluernador emulant els grans musicals de Broadway. Tot seguit van entonar les notes de Acuérdate de mí, oferint així part del repertori del seu primer disc compartit amb material inèdit, per continuar després amb Algo personal, una divertida i àcida crítica sobre els especuladors del cantant català. “Que no ens cardin l'alegria!”, proclamava Serrat. Les lletres de Sabina van tornar a l'escenari amb l'emblemàtica Y sin embargo, cantada a pèl pels fans, per enllaçar de seguit amb la cançó que dona títol al nou disc, La orquesta del Titanic, amb l'escenari completament transformat en el mític vaixell accidentat. Durant la vetllada també va haver moments emotius. “Avui ploren els mariachis”, es lamentava Sabina abans d'entonar Por el boulevard de los sueños rotos en record a Chavela Vargas, amb imatges de la cantant mexicana a les pantalles de l'escenari. A l'espectacle no hi van faltar Mediterráneo, Esos locos bajitos, La del pirata cojo, 19 días y 500 noches, Princesa, Noches de boda/Y nos dieron las diez i Paraules d'amor. Un repertori que van interpretar amb una gran força i vitalitat, com si fossin canalla –com van dir–, fugint així de les bromes constants que es feien mútuament sobre la seva edat. Tan joves però alhora tan vells, com diu la cançó de Sabina.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 09-08-2012 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/566495-que-no-ens-cardin-lalegria.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mess&utm_source=rss&utm_medium=mess&utm_campaign=rss